

מסורת הש"ס

[illegible]

הנהגות הב"ח

(א) תום' ד"ה הניח
וכר' במס' מבשרין. נ"ב
במסכתא תני ה"י ולא
במסנה ע"ן כפ' ד' תמסכת
מכשירין כפ' הרב שמעון
ז"ל:

גליון הש"ס

[illegible]

הגהות הגר"א

[N] גמ' (ולר"ט דלמח דר'
עד וכו' דק' ס"ל דר"מ)
תל"מ:

מוסף רש"י

הבוצר לזה. הכולל ענין
לדברם וכן לעשות
מן (דבר) דלתי הכול
למשקלן בין היות מהם
מבשרים ומהם לא ומה
10. ששאר אומר הרב
לענין שחלה במקרה אולם
הוא וכן בין עומדין ביניה
זה בזה דענין ענינו
בטהרה. (דפוס) בוצרין טהרה.
גמול טהרה. ומה שכתב
בטהרה. בימים קה קה
הספק וכן הוצר לזה
טהרה דלא חשב חטא
היותו לא לטהרה. שית
גמול גמול אלא היות
די הדב. אלא בין היות
הטוב מבענין דענין זה
בזה ומה שכתב

רבינו חננאל

מרדע שאמר אין ענינו
טעם ויש בהקדים טעם והוא
אז חשבי' על אודע' על
היי ענינו טעם. וגורע'
מי שיש' בהקדים טעם
לחשוב' אהל' שני עניני'
הבוצע' שני כו'. אוקימנא
לעילא' שותק' אין הלל
לעילא' מי ש' שובר' ענינו
לדחין' בנות, אמר' הה'
שכאי' שאין' היוצא' מכשיר
אותן' הענינים'. שבוטנו
לחוצא' אין' מן' ואמר' וזה'
כמה' כמות'. אחד' גידה'
שכא' יבצנו' תקופות
שפלות' שחשיבת' משיקן'
גור' אפילו' על' השתדלות'
שני' שכא' יבצנו' תקופות
מופסות' אפילו' שני'
משיקן' ואילו' משיקן' בנות'

אקפה **אם** **בני**. מנער היה על מורה המשתכחת ומקבל את ענמו:
אקפה. אקברס לשון חיתוך וקילור: **ששעט השועט**. כשנשאלה
השאלה על ידי מעשה בבית המדרש ושמע שטמאווו וטעה ולא ידע
משום מה טמאווו הם טמאו את המדרש משום כלים המאכלים על

יציאות השבת פרק ראשון שבת

ששמוע השומע ומעזר כו' טמאוו משום כלים המאחזים על
הבת. פי' בקונטרס טמאוו לאיזר טומאת ערב משום
דנגע בכלים המאחזים שכן טמאין טומאת ז' כדין טעוג בטמא מה
דטמא טומאת ערב מלאייראח וקשה למה טעה השומע והיה סבור
שטמאוו טומאת ז' כיון דלדבר פשוט

אָקפּה אַתּ בּני שׁוֹז הַלֵּכָה מִקּוֹפּוֹת שְׁשֻׁמֵּי הַשְּׁמוּעָה וּמַעָּה * הָאִיכָר עֹבֵר וּמֹרְדֵעוֹ עַל כִּתְפוֹ וְאִיֵּל צִדּוֹ אַחַת עַל הַקֶּבֶר שִׁמְאוֹ אוֹתוֹ מִשּׁוּם כָּלִים הַמֵּאֲהִילִים עַל הַמָּת א"ר עֲקִיבָא אָנִי אֲתַקֵּן שִׁיְהוּ דְּכִרֵּי חֲכָמִים קִיָּמִים * שִׁיְהוּ כָּל הַמַּמְלָטִים מִבִּיאֵין אֶת הַטּוֹמָאָה עַל הָאָדָם שְׁנוּשָׁא אוֹתָן כְּעוֹבֵי הַמֶּרְדֵּעַ וְעַל עֲצָמָן כָּל שָׁהֵן וְעַל שָׂאֵר אֲדָם וְכָלִים כְּבֻפּוֹתָהּ טַפָּח וְא"ר יֵאֵר יִמְרַדֵּעַ שְׁאֲמֹרוֹ אֵין כְּעֻבְיוֹ טַפָּח וְיֵשׁ בְּהִיקְפּוֹ טַפָּח וְגִזְרוּ עַל הִיקְפּוֹ מִשּׁוּם עֵבִי וְאֵל וְלֹר' טַרְפָּן דְּאִמֵּר אִקְפָּה אֶת בְּנֵי שְׁהִלְכָה זֶה מִקּוֹפּוֹת צִרְדּוֹ לְהוֹ א"ר נַחֲמָן בֶּר 'צַחֲקָא אָף בְּנוֹת כּוֹתִים נִדּוֹת מִעֵרִיסָתָן בּוֹ כּוּיּוֹם גִּזְרוּ וּבְאִידֵךְ ס"ל כ'ר' מֵאִיר: וְאִידֵךְ הַבּוֹצֵר לֵגַת שְׁמַאי אוֹמֵר הַהוּכְשֵׁר הֵלֵל אוֹמֵר לֹא הוּכְשֵׁר א"ל הֵלֵל לִשְׁמַאי * מִפְּנֵי מָה בּוֹצֵרִין כְּטַהֲרָה וְאֵין מְשֻׁסָּקִין כְּטַהֲרָה א"ל אִם תִּקְנִיטִי * גִּזְרוּנִי טוֹמָאָה אָף עַל הַמִּסְכָּה נִעְצּוֹ חֶרֶב בְּבֵית הַמֶּדְרֵשׁ אֲמָרוּ הִנֵּכֶם יִכְנֵם וְהִיוּצֵא אֵל יֵצֵא וְאוֹתוֹ הַיּוֹם הִיָּה הֵלֵל כְּפּוֹף וְיִישֵׁב לִפְנֵי שְׁמַאי בְּבֹאֲהֵךְ מִן הַתַּלְמִידִים * וְהִיָּה קֶשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל כּוּיּוֹם שְׁנַעֲשֶׂה בּוֹ הֶעָנַל וְגִזְרוּ שְׁמַאי וְהֵלֵל וְלֹא קֶבְלוּ מִיָּנִיָּהּ וְאוֹתוֹ תַּלְמִידֵיהֶּוּ גִזְרוּ וְקֶבְלוּ מִיָּנִיָּהּ מ"ט אִמֵּר (ר') זְעִירִי אִמֵּר ר' חֲנִינָא גִזְרָה שְׁמַאי יִבְצְרֵנוּ בְּקוֹפּוֹת טַמָּאוֹת ר' הִנְיָה לִמ"ד כְּלֵי טַמָּא חוּשֵׁב מִשְׁקָן שְׁפִיר אֵלֹא לִמ"ד אֵין כְּלֵי טַמָּא חוּשֵׁב מִשְׁקָן שְׁפִיר אֵיכָא לְמִימֵר אֵלֹא אִמֵּר וְזְעִירִי אִמֵּר ר' חֲנִינָא גִזְרָה שְׁמַאי * יִבְצְרֵנוּ בְּקוֹפּוֹת מְזוּפּוֹת דְּבֹאֵר אִמֵּר גִּזְרָה מִשּׁוּם הַנּוֹשְׁכוֹת (דְּאִמֵּר) דְּבֶר נַחֲמָן אִמֵּר רַבָּה בֶּר אֲבוּהָ יַפְעָמִים שְׁאֲרֵם הוֹלֵךְ לִכְרֵמּוֹ לִידַע אִם הִנִּיעּוּ עֲנָבִים לְבִצְרָהּ אוֹ לֹא וְנוֹטֵל אֲשָׁכּוֹל עֲנָבִים לְסוֹחֲמוֹ וְמוֹלֵף עַל גְּבִי עֲנָבִים וּבִשְׁעַת בִּצְרָה עֲדִיין מִשְׁקָה טוֹפָח עֲלֵיהֶם: וְאִידֵךְ אִמֵּר

לפי שהיו רוצין לעמוד במנין: קשה. לפי שהלל נשאו וענותו: וגזר
שמהי והלל ולא קבלו מיניהו ואמו תלמידיו וגזר וקבלו מיניהו: מ"ט.
הוכרח לה לא ינחם לה בהחלטה משקה דנפיק וקאזיל לאיבוד: בקופות
מטות. דלמתי עומאת הכלי ומחשבה ליה למשקה להכשיר הואיל
ועומתו ובהכרח באת: הניחא למאן דלמך. ר"ל דעמ"ק הניחא:
חושב משקה. להכשיר אוכל שבתו ואף על גב דלא אחשביה
הוא: מווספות. כיון דלא אזיל לאיבוד נחמא ליה לניחמו:
הנושבות. אשכולות הנושבות זו את זו וכשנא להפרידן נסחט המשקה
עליהן וכיון דעבד בידים ולא אפשר צלא חסינה מכשר:
ט"ז

מסירין וכן מוכח במסכת כלים דחשיב בית קיבל דמין המדע יט ל
שכל דרבין כ' היו טהורים ונכנסו לאלה נטמא פי' הדרגן לבדו נטמא
טהור ככר של תרומה שגנב במלמד שהמלמד לא קיבל טומאה מן הדרגן
לחוליא הדרגן אפי' שגב בית קיבלו וזכר חשיב חו פי' קיבל: ו
המסקנה בדירה שאם יכליתו בקפות ומלפני* לא שייך בחיוב דמיה
השמן בשמן ו"ל דהיינו במהל היואל לאחר אצילה לאחר שעמדו בצומה
ע"י מסקה אפי' רבי יעקב מודה דטהור וכן גזירה דנושטות ופעמים
אחי שפיר דמעה לקמן בריש חזית (דף קמח. ושם) המפלט בחיובים לרי
שטא חושב משקה. [בחספתא] (ב) דמכשירין (פי"ד מ"ה) גבי ערובה שיר
הכל מודים הרי זה כפי ויתן דברי רבי מאיר ר' יוסי אומר אחת טמאה

וזה שאדם הנוגע בטומא מת דומא
ומומא עבר ועוד דמן הכורה לאכיר
ומא טומא ז' משום טומא חצורים
דיקדק דיקדק בחצורים טמא ז'
דיקדק (דאורי) דאכרם בפ"ב דע"ז (דף ל':
זס) ואפילו בחצורים על ידי אהל
ומא טומא ז' דכדומה בריש אהל
ז"א (מ"ג) לכן נראה שטמאזו לאכיר
ומא ז' משום טומא חצורים
ז"א שטמא טעה לפי פשוט כ"ב
ז"א טומא חצורים והיה סבור
משום אהל טמאזו כיון שז'
דיקדק דיקדק טפה לך שנה כל המטלטלין
דיקדק טומא לטמא כל אשר תחמי
משום אהל צעזי המרדע:

ואמר רבי עקיבא אני אחתן שיהו דברי חכמים קרימין שיהו המטלטלין מביאין שומאה על אדם הנושאן בעוביו המרדע. משום דלא לטמאן שומאה שבעה אפי' היכא אלא שייך שומאה בחבורים כגון דיש סודר מפקסין בין המרדע לבשרו המסודר תמא שומאה שבעה משום גזירה דהיינו אפי' חבורי אלא דתם האדם אינו טמא אפי' מדרבנן אלא שומאה דרמא דמלאווייתא דמוכה בפ' ג' מינין (גיר דף מב: ושם) דיש שיהא אלא דתם שומאה ו' משום דהא שלא יטעו אותם שאין יודעים בין שומאה בחבורים ויהאמו שטמא וימאה ערב משום אהל כיון שיש להקפו טמא א"כ אפי' למימר שאין אהל אלא שומאה ערב לכך גזרו ימאה טמא ו' כאדם המיטמא באהל אלא תלקו אפילו יהא מפקסין ביה בין המרדע שלשה סודרים או ד' אפי' אלא דבעי' או תמנין או יותר ויהא אלא המטלטלין פשוטי כלי עץ אינן בני קבול שומאה דלא שייכא שומאה בחבורים ודוקא צביון המרדע שיש בהקפו טמא אהל פחות מכן ליכא למטעי כלל שהא

עו טומאה בחבורים לא יטעו אלא
ב"כ"ם בפרה שפה. כיון דליכא כהן
השוחב כנשאר דברים וז"ל למה
יחזון וכו' מדרש פשוט' כלי עץ הוא
ידי שאלן הדרגן בתוך המדרש שאם
לא בכל שהוא כל מה שמתחין דהדרג
דמוחה דריש אהליות וכל הפסוק
אהל כנזיר פ' כ"ג דף ג' וזכור"ת
דקרבן דפסעית וזל ויהי בית קיבול
ועו שם אלה פסעית מתיקין ופסעית
ס' (משה ו) כוש שכלל צינורא ומלמד
ע דמלמד חשב פשוט' כלי עץ לך
וזכור"ת דלחיה לאוקמי ככה"ש שא"ל
הר"ר פורת דלהכי לא גזרו על
דמחן מבס' משיצין (פ"ו מה) מוהל
ש חצית (ותקן קמך) אבל מוהל היוצא
נגביו לצזור נמי לא שייך כהן והשתא
לא הוסיף: **הנהיג** א"ל כ"ה כ"י
יותן כ' בד"א בטוהרה אבל בטמאה
ותן וביט הלל אומרם אינו כבי יותן:
כיון

שאומר שנושך אדם מאשכול ונוטפין ממנו משקין.

נחמן אמר גזירה שמא יש עליהן בשעת בצירה משקין ממה שזולף עליהן ועודם מחוברין והמשקה ההוא עדיין טופח, מירוש טופח שאם תטפח ירך עליו מתלחלח היר.

עין משפט
גר מצוה

קבו א ב מ"י פ"ב מהלכות
טומאת מת הלכה ה
סמג פסין רלא:
קבו ג ד מ"י פ"א מהל'
טומאת אוכלין הל' א
סמג פסין רמי:

תום' ימים

(א) וַיֵּלֶךְ לְקוֹפֶץ וּשְׂוֹף הַמִּדְבָּר
וַיֵּלֶךְ הַשִּׁבְעִין בְּחֵמָה אֶחָדָה
וַיֵּלֶךְ רֹגְלָהּ הַיָּמִינִי שֶׁנֶּעֱמָס
בְּחֵמָה אֶחָדָה שֶׁנֶּעֱמָס:
(ב) כְּלוּמָר הִיא כִּי לְגִזְוֹר אֶף
בְּמִסְקִינָה מֵשִׁים דְּהִי לֹא הִיא
לֹא קִימָה הִיא:
(ג) וַיִּשְׁתַּח וְקָטַע הַיָּמִינִי לְגַת
וַיִּשְׁתַּח דְּמִלְחָה וְהִיא כְּלוּמָר
לְלִימְוִקָּן:

ב נסים גאון

הניחא למאן דאמר לא
כל הטמאות אמרו ויתבאר,
לכן ששען בן גמליאל
דאמר לא לכל טמאות אלא
לטהומות סת, אלא למאן
דאמר אף לכל הטמאות
אמרו פאי איבא למישר.
מחלוקת התנא קמא דפליגי
עליה רשב"ג והמשה
שחלקו בן התנאים היא
שהזהיר כלי טמאות
מפסולת ומקבלים טמאין
לדבריהם כראש פ"ד י"א
ספח כלים.

אמר ר' ינאי מדרש שאמרו
אין עובדי שם כ"ב. חמצ
היוספתא כלים פרק י"ד
עובי המרדכי כ"ב אצבעות
והיקים טה.

[illegible]